

Benkvarnen

Musik: Samuel Trygger.

Em H7 Em
Det står ett gammalt ruckel vid Hattmomarjaån
D C H7 Em
det lägsta och simplaste på orten,
Em H7 Em
dit vandra hundra hästar och karlar fjärranfrån,
D C H7 Em
och välta sina benlass i porten.

D C H7
Och mjölnaren är gammal och vet vad han vill,
Em H7 Em
och tröttnar väl aldrig att mala –
D C H7
när han vilar sig då lyssnar han leende till
C H7 Em
hur de dansande stenarna tala.

Och han säger att när stenarna dansa över ben,
som ha slutat att hoppa eller springa,
så sjunga de, så klinga de som klockor av sten,
till en ärofull begravning de ringa.

Och han säger att hans kvarn är som människans liv:
Ett evinnerligt snoende öde,
och att kugghjulens gnissel likna trätor och kiv,
men att benmjölet liknar de döde.

Ty det lägger sig att sova när vandringen är slut —
det sparkar ej mera eller hoppar;
av det spröda och hårda som funnits förut
finns blott snövita, stofffina kroppar.

Och om somliga gå ut till en darrande dans,
till den sista och gladaste av alla,
om de skimra som pärlstoft i aftonens glans,
så tröttna de dock snarligt och falla.

Kanske stundar det uppståndelse till kommande vår?

Kanske spelar det och viskar i träden?

Det som dog för en vecka sen och maldes i går,

kanske gungar det till nästårs i säden?

Men stenarna gå evigt sin gnisslande gång,

och dammet bolmar skyhögt i porten,

och mjölnaren säger att benkvarnens sång,

är den gladaste som sjungits på orten.